

Lőrincz P. Gabriella

FÉNY- HIÁNY

LŐRINCZ P. GABRIELLA

FÉNY- HIÁNY

Kárpátaljai Magyar Könyvek
219.

Készült a

BETHLEN GÁBOR

Alap

támogatásával

Lektorálta: *Bakos Kiss Károly*
Belső illusztrációk: *Ordó Sándor*
Fülszöveg: *Zselicky Zoltán*

© *Lőrincz P. Gabriella*, 2012

© Intermix Kiadó, 2012

Intermix kiadó
88 000 Ungvár, Babuskin tér 5/a
Tel.: +380-312-64-37-37
E-mail: titkarsag@mekk.uz.ua

Felelős kiadó: *Dupka György*
Felelős szerkesztő: *Csordás László*
Tördelő szerkesztő: *Fábián Zoltán*

Készült a Shark Kft.-ben

ISBN 978-96 3-9814-53-0
ISSN 1022-0283

LŐRINCZ P. GABRIELLA

FÉNY- HIÁNY

VERSEK

Intermix Kiadó
Ungvár–Budapest
2012

APRÓ

ŐSZ AZ Ő SZEMÉBEN

/ Nemes Nagy Ágnes emlékére/

*Csak figyelem
az út menti fákat.
Ők futnak haza,
én távolodom.
Levetkőzik a nyár-dísz
ruhákat...
meztelen testük
égi víztől ázik.*

*Egyre csak csodálom
a fákat.
Tőlük tanulom
a bölcs hallgatást.
Égig nyúló méltóságok...*

*Az út mellettünk
siet tovább.*

LEHET

*pókhálóingben
vacogás
ködszoknyát
varr az ősz
a sebzett madárnál
csak a földön
fekvő fa
fájdalmasabb*

NŐNEK A SZÁRNYAIM...

*Már annyi minden
Elrepült
Már mindenki vágyott
Madárnak lenni...
Érzem én is
Hogy nőnek
Szárnyaim
Recsegve
A hátam közepéből*

KI VIGYÁZ

*vigyázd az álmom
szökni készül
szakadt hegedűhúr a
földön
vigyázz
a hangok törékenyek
mint a pillanat*

*öregszik
körülöttünk
minden tárgy
a négy fal is
repedezve vénül
mi otthonnak hívjuk
mert így szoktunk hozzá*

*vigyázd a jelent
vigyázz mert
hamu vagy
elfúj az első szél*

*vigyázz mert hamu vagyok
évszázadok óta
bolyongok veled
csak vigyázd az álmom
ma még
tudom jól
szökni készül*

REZGÉS

*Apró házak
Az apró hazán,
Fölötte apró
Madarak.
És távolodva,
Ahogy a vonat a
Síneken, az idő,
A gondolat szalad.
És gyors az áprilisi
Eső,
És sietős a
Rügyfakadás,
Hangosan nőnek a lombok,
Hangos a százszerű
Tulipán...
A lét is csak vonat,
Néha utas vagyok,
Néha vasút.
És pilóta vagyok,
Meg óriásrepülő,
Üvegen csorgó esőcsepp,
Határtalan mező
És tó is, feneketlen,
Fodros...
De még sosem álltam meg.
Mozgok, mint
Játszóteri csúszda,
Mozgok, mint
Minden tárgy mozog,
S a hangos siető világban
Magam is mozdulat vagyok.*

SZERELEM

*Még az is lehet,
Hogy hegyeimet
Egyszer
Szememmel
Megcsalom,
És gyönyörködni
Fogok az óriás
Alföldben,
De szememnek
A Kárpátok,
Ezért az egy percért,
Tudom, megbocsájt.*

MAGAM

*Tudom már
Hogy társam
Senki nem
Lehet
Mert ki jönne
Velem
Pokolra várni
Míg megírom
Versemet*

VERS A GYOMAENDRÓDI TERMÉKENYSÉG- SZOBROCSKÁT NÉZVE

*széparcú
zsírfarú
anyaistenszobor
mutasd nyolcezer éves
bölcsséged
hogy szülessen
anyából anyag
s válhasson újra
anyává
hogy értse meg
ki értésre született
hogy pusztul
a létező
és csatorna kell
a születéshez*

SZÜLETÉSNAPOMRA

/ JÓZSEF ATTILA UTÁN SZABADON/

*Mit eddig oly
Sokan leírtak,
Írom ma én,
Nem hívtak,
Csak vagyok
Sután,
S írhatnám
Bután, hogy
Véletlen jött
A rím –
Kéretlen.
A nem
Hívott harminccal
Mit kezdjek?
Gurul, mint az
Ezüst, (épp ennyi volt)
Ha Júdas keze
Megmered...
Érkezett újabb
Évemen köszöntöm
Magam (magam).
Ha telt már sok száz,
Telik most
Borra,
És holnap reggel,
Virradóra másnapos
Félhomály köszönt.*

*KI Tudja,
Aszályt kapok,
Vagy özönt.
De mindegy,
Mert a sor
Megszakad.
Utánunk csak kő
Marad.
Ha lehettem volna
Bármi más,
Nem kellett,
És vallomás ez nekem,
Mi eljött most, éltetem
Harmincamat a
Verőfényes március
Délután.
Mondom csak
Nekem, hogy magamhoz
Mindig hű leszek
És Hozzád örökké.
Istenem.*

OKTÓBER

*október – szél
süvít a ráncos bőrű
fák között
Istent éhezik a kopár
méltóságok
lábam sárga gyomokban
botladoz
a betonerdő még
ridegebb
a földön falevél
múló élet
borús
borús őszidő
feltép minden sebet

véres koszorú a földön*

ÉVSZAKOK

*Évek óta nem
Mozdul az ablak
Én sem mozdulok az
Ablaktól
Évek óta
Ott ül a kémény
A szemben lévő
Ház tetején...
Valami fagyott
Veréb a póznán
A fán meg hol zöld
Hol sárga
Vagy lehull
A levél*

TUDATHASADÁS

*festettzöld padok
valami
oroszkatonaszobor
feszít itt időt
és ideget évek óta
hogy van kedve a fának
is rügyezni
hogy bírjuk még
égre emelni kezeinket*

*néha körbenézek
látom hogy
nem ért senki
vagy én senkit
nem értek
lehet
lehet bármi
még tavasz is
nincs közöm hozzá
de része vagyok
vagy részeg
ha nem
akkor szomjas
de mégis
a mocskos
embercsinálta zajok
nem engedik
hogy a fák suttogását
értsem*

*a pad még mindig
csúnyazöld
emlékszem
mikor átfestették
beleültem*

*vagy száz éve már
hogyan valami hiányzik*

OTTHON

*körülöttünk
rajtunk
bennünk
fáradnak el
napok
hetek
görbe tükrök
repedések
mindig álmos
vén hegyek
szerte foszló
szép remények
rozsdamarta
gépezet
körül ölel
körül ölel
örök titkos
szerkezet*

*kopott padlón
szóttas pokróc
szakadozott
dunnahaj*

*fáradt világ
fáradt tárgyak
mindig hangos
jajgatás
hogyha mégis
messze mennél
nem fogad be
senki más*

NOVEMBERI VERS

*olyan mozdulatlan a ház
mint még sosem volt
ruhátlan fák bámulnak
rám
át a mocskos ablakon
köd szítál
csak a szemközti füstös
kémény ismerős
itt köszál a november
az utakon*

HIDEG

*Sehová érkezem.
Jégpáncélos utcaszélen
Körbenállegykislánykát
Énekel a gyermek,
Fagyottkezű kölkök
Földgolyót cipelnek.
Anyaméhben holt csecsemő –
A teremtő kéz
Ráncos, reszket...*

*Menj reggel!
Maradok seholsem.
Itthon vagyok.*

PÁRBESZÉD

- *Anya! Te voltál gyerek?*
- *Voltam.*
- *És fájt, amikor felnőttél?*
- *Nem. Most fáj.*
- *És meg fogsz halni?*
- *Meg.*
- *Mikor?*
- *Isten tudja.*
- *És az fájni fog?*
- *Akkor nem. Az is most fáj.*

BÁLINT VERS

*Ásít óriásit.
Jaj, ma is iskola!
Anya, jártál te is,
Meddig járunk oda?
Mire válaszolnék,
Már kacag, mint vadalma.
Mondja is tovább:
A kutya húzná el az iskolát!
Hátán a táska,
Benne a nagy tudás...
Egész úton
Csipog, csivitel, csacsog,
Közben ásít,
Jaj, de álmos vagyok!
A kapunál átölel,
Elköszön, szalad.
Utána szólok:
Vigyázd magad!
Már meg sem hall
Tanul és játszik,
Így megy ez egész
Délutánig.
Az iskolaudvaron
Repül felém,
És nincs vége a sorolásnak:
Jegyek, barátok, sebes térdek...*

*Lassan felnő,
Nagyon félek.*

VÁLTOZÁS

*Milyen más ízű minden
Nélküled
A hószagos éjszaka kint
Didereg
Üvegbe karcolt jel csak
A sorsunk
Végtelenbe-
Reszket*

*Milyen más már
Az ébredés
Az egykor hitt
Örök
Csupán perc
Volt*

*Folt a vászon
Kemény egén*

TÉGED ÍRNAK UJJAIM

*Kezed nyomán
felsebzett a testem.
A simogatás
korbácsütés.
Fejemen sétáló
ujjaid nyomán
kiégett hajhagymák
helye.
Sem fülem,
sem nyelvem
nem maradt már.
Egyik hallgatta,
másik elmondta –
szikráztak hazug
szeretlek-szavak.
És megvakultam,
mikor utoljára láttalak.
Csak ujjaim maradtak.
Görcsösen rángatják a tollat,
maguktól mozdulnak,
írnak:
nem vagyok,
nem vagy.*

ÜRESSÉG

*Álmot szaggat
A nélkülözés
Csak fényképarcod
Az enyém
Zsebemben egyszemélyes
Életjegy lapul
Tudom
Hogy nem vagy már
És többé nem leszel
Velem
Mégis téged kereslek
Idegen országok
Idegen útjain*

*Felgyúl a papír
A verssorok közötti
Hiány*

EMLÉK A DUNÁN

*A pesti fény is,
mintha csillag,
Dunán reszket
szüntelen,
szeretkező habok közt is
ölelésed kémlelem.
És megfulladni
volna jó,
mint szerelmedben
egyszer rég...
Víz közé sírt
habok között
málló holttest
lehetnék.*

KERESLEK

*Útszélen állok,
Ha nem jön semmi,
Átmegyek, –
Az út poros.
Köd van.
Mögöttem
Sárba szikkadt lábnyom.*

*Igyekszem igazodni
Hozzád.
Nemlétedben
Lenni veled.
Maradni
Egykorvult mindened.
Átélni még egyszer...
Csak belezuhanni.*

INDULOK

*A fák bőre ráncos,
az arcom is.
Gyermekmosolygás,
ragyogó szem nincs.
Szajhák könnye az
utcakőre hull,
az ima meg a porba.
Elmémben csüng
a gondolat,
mint kötélén a
mosott ruha –
veled lenni,
egyre csak veled...
Egy vágy feszül rá
homlokomra:
Én utánad megyek!*

ránc

arcodon

ruhádon

cipődön ránc vagyok

a láncban szem vagyok

szorosan

hozzádrozsdállódva

ölellek

alázat

*az elhullott dolgokat
fölszedni oly nehéz
nem az utánanyúlás
nem
a lehajlás nem
sikerül*

összegzés

*minden varázs
minden varázshiány
minden túl igaz*

*minden tény
minden fikció
minden kegyelem*

*minden bor
minden tükör
minden Isten*

*semmi szép
semmi jó
semmi haza*

*semmi csók
semmi szerelem
semmi ölelés*

*semmi múlt
semmi jövő
csak ma minden
semmi holnap*

panelban

*újabb papírdarab
új rím a régiek között
a szomszédban új lakó
még nem tudom
hogy érzi magát*

másvilág

*századszor indulni
csak a bőrrönd marad
az arcomon
a hétköznapiak
szürkéi
új helyen csörög
a vekker
és már reggel
fáradt vagyok
és összemenni
az albrétek
és már dobozban lakunk
a pókháló már nem zavar
és súlyosabb a házbér
mogorvább a háziúr
ki sem pakolok
ki tudja mikor lesz holnap
indulok tovább*

NEMISVERS

*Azt hiszem,
nemisverset írtam.
Meglepő, milyen
kimért lettem,
még magammal
is.
Magamhoz képest
meg pláne.
Talán lassan orvos kéne,
vagy beteg.
Vagyok, vagy
csak úgy hiszem,
de azt írták a minap: költő.
No, nem nagybetűvel, de... mégis.
S a szemek mind könnyben
áztak...
Az a kurva hagyma!
Nincs itt szó meghatódott anyákról,
épeszű szerelmekről.
Nincs.
A minap féltéglával
arcul csaptak,
én magam megtagadva
senkit sem rúgtam herén.
Ki tudja.
Én vagyok: nem hódolok senkinek.
A tükröm csak nem lett áruló?*

*De ki a frász hiszi ezt el nekem,
mikor oly világban élük,
– hogy idézzek,
hogy a pálinkásüvegben sem
bízhat az ember?
Nem tudok arcul ütni,
a gúnyos mosolygás
jobban sikerül.
Hogy magamból hová lettem,
abban sem vagyok biztos.*

HÉTKÖZNAPOK

*Üres tekintete
hangját csak az angyalok
ismerik,
fénytelen szemeivel
talán még Őt is látja.
Sötét szobába zárta lelkét,
nem jut el hozzá szavam.
Nekem képzeletem
kanyarodik, tekereg,
neki apró csontja...
Megérintem,
simítom arcát.
Nem moccan,
majd üvölt órákon át.
Szeretlek, gyermek.*

EMLÉKFOSZLÁNY

Csorgó angyalkönnycsepp

Budapesti téren...

Hátat fordító

Nádor-szobor

Galambtömeg

Lábunk előtt –

Gyermeksírás

Valahol.

APRÓ

*Eladó lélek,
újságban hirdetik.
Csak telefonszám,
árajánlat nincs.
Jaj, szegény Gogol!
Eladó a test,
kicsit beteg, de még használható.
Tumor, ödéma, érelmeszesedés –
pár év talán...*

*Itt minden,
az élet is eladó.
Új Kor
olcsó hús,
híg lével.
Evolúció.*

SZÜLETÉSNAPODRA

(gyermekdal helyett)

*A gólya elviszi a fiát,
a katicabogár nem
száll fel az
égbe.*

*Nincs síp, nincs dob
nincs nádihegedű...*

*A fényes nap sem
süt már fel az égen
és a bárányok...
megfagytak mind.*

Csak tél...

Töredék mondatok.

*És nincs gomb a
nagykabáton,
és a fekete esernyőt
szétverte
a jégeső...*

*Rámfagyott tíz év,
és nem volt még
tavasz.*

FÉLBEMARADT KÖLTEMÉNY

*Táskámban hordom
az ötletet,
hogy átölelni téged
egyszer még,
talán...
hátizsákba gyűrt remény,
borgóz, cigarettafüst...*

– félbehagyott költemény.

zaj

*szélesvásznú
feketefehér
szemcsés film
forog
eső esik
csörög a telefon
autógumi csikorog
kutya ugat
lovat patkolnak
valahol
kavarognak a hangok
szívdobbanásnyi idő
csak az élet
végül semmi sem
marad*

*végignézett film
elnyomott cigarettavég
kiivott pohár
pohár fenekén
rosszízű seprő*

TÉLIKABÁT

CSEH TAMÁS EMLÉKÉRE

*Most megint tél.
Jönnek már a
nagy hidegek.
Gyere, gyere gyorsan,
bújj kicsit közelebb!
Nézd, sápadt arcom is,
hogy kipirult,
és a sapka alól
kibújó haj
megfagyott.
Ölelj kedves,
már érzem a
kövér hideget.
Vegyük fel a
nagykabátot újra!
Ez a tél lesz a
leghidegebb.*

DALOCSKA

*Fekete fa tövén
Leányka siratja
Szétszakadt ruháját.
Fekete hegy alatt,
Fekete folyónál
Valaki siratja hazáját.
Fekete zászló az éjszaka leplén,
Fekete dallam fakad.
A ruha, a jaj, a zászló, a dal
A fekete széllel szalad.*

TAVASZ

*Piros-zöld fatövén
Csorbókavirág
Fecskecsicsérgést kortyol
Fehér lepke libben*

*A tavaszi táj ma
Nem fekete*

BÚCSÚ TAVASSZAL

*Most a tavasz rettenet,
Az Isten a sarokban
Büntetést térdel,
A hajnal most
Vészt hozó fényjel.*

*Most nem bújik elő a
Hóvirág,
Nem borul rügybe
Az orgona.
Most búcsúnk az utolsó,
Végleges,
Egy utoljára gyűlölt
Hétfő reggel.
Most elpusztul az ölelés,
Pusztul a szerelemmel.*

*Most az üres keret
Kép nélkül tátoz,
Most levegőbe
Markol a kéz.
Most szemed kékje
Nem fest eget...*

*Most ez a búcsú utolsó,
Most ez a tavasz
Végső rettenet.*

elkéssett tavasz

*évek óta ki sem
mosott függönyök
le sem törölt
ablakok
szoba mélyén
kuporgás
csak nyögés
könyörgés
térden olvasott
vagy írott szavak
folyton Advent-élet
éjjel múltó tegnapok
csalánsákra hímzett
utak
múlنيakarás
leszakadt gombok
marokba fogva
megporosodott
rózsák
a tövis éles
tépi szét
a keblet
nincsenek rügyek
nincsenek falevelek
a madarak
megfagytak
a tél hosszú volt

elkéstél tavasz*

FÉNY-HIÁNY

*Nem három nap
az esztendő.
Itt néha
egy nap ezer
év.
A fekélyre
gyógyír nem
kapható.
Hazudik a rádió,
az újság,
csak papolnak
megváltó jelekről,
de sebet bekötözni,
egy se' tud.
Elfogyott pirosa
a vérnek,
a Tejút falakba
ütközött.
Csodában nem
hisz a gyermek,
a templomban senki
nem énekel.
Levetkezte színét
a tavasz,
az új kenyér nem hoz
reményt.
A gyomorkorgástól
nem halljuk az
Igét...
Az ablakon
fekete függöny
feszül,
és nem szivárogoz át
a fény.*

LAMPERT HÁZA

Átölelhető, parányi

Otthon.

Itt nem futkároz

metró,

nincsen

kikötő.

Itt székéren járnak

a vályogos

cigányok...

Nyolckor ráérősen

ébred a

város.

Ritkán szárad

fel a tócsa,

kényelmesen

zakatol a vonat,

utána néhány vagon

andalog...

Itt van még idő

fákat nézegetni,

és vannak még

mosolygós emberek.

Itt az eső is lassabban

szemerklél,

ha nyújtóznak kényes

fellegek.

Itt hegyek ölelnek,

és duzzad a kék

szőlőgerezd.

*Itt gyakran megáll
az idő,
és tudjuk, ha valaki
elköszön.
Itt zöldebb a levél
a fán,
és tyúkok járnak az
udvaron.
Itt minden vasárnap
délután
ránkpihen a nyugalom.
Édesebb itt talán
a könny is,
ide visszavágynak
az itthoniak.
Itt megbocsájthatóbb
talán a bűn is,
az Isten, ha
erre néz,
nevet.*

SZAKÍTÁS

*Borban mért igazság,
Hajnal kakasszóval, –
Nem három,
De száz tagadás.
Visszafagyott rügyek,
Jégvirág...
Nevetés nem,
Csak fekete könny.
Később a csend,
Később közöny.
Már semmi nem zavar.
Angyalszárnnyal
Felhőn séta,
Vak zuhanórepülés.
Utolsó közös út,
Kínos mosoly,
Kézfogás,
Együtt-remegés.*

TABLETTÁK

*Nóé szőlőtőkét ültet,
az övé az első
pohár.
Mennyegzőn borrá
vált a víz...
És jaj,
a részeges világ!
Bűnre szomjas
angyalok
imát sutognak
a borospohárnak,
Istenné lett
a vörös nedű.*

ÚJBOR

*Dús hegyoldalon
kacag a zamatos
szőlőgerezd.
A hátikosár
telve már.
Nektárt csöpög
a prés.
Forr a must
a pince hűvösén.
Tölgyhordó feszül.
Újbor ünnepén
áldott a munkáló kéz,
áldott a gyöngyöző
nedű.*

tél

*a hideg tűzhelyen
üresen tátong
a vízköves
tejesfazék*

ÚTON

*Karolkozó varjak
Jajgató asszonyok
A föld behorpad
Könnyetek
Alatt
Nincsen semmi
Hangosabb annál
Mikor a zsíros
Föld a koporsón
Dübörög
Nincsen keményebb
Mint a fejfa
Nincsen semmi
Súlyosabb
Mint a
Gyász*

betegség

*nem vagy
voltál
leszel
nem vagyok
voltam
leszek
neked vagy
nekem
már nem
számít
a tudás a tudatlannal
hallgatásba fulladt
a hazugságról kiderült
hogy igazság
csak valaki
másé
csalódva vagy
csalva
én bajom
elviszel vagy
elhagysz
viszlek vagy
hagylak
de indulhatnánk
már
az út nem változik
a cél nem lesz közelebb
ha te vagy beteg
hát én halok bele*

*a koporsó
mindenki
ágya
feküdj kényelmesen
nem bújok hozzád
mert meleged lesz
de ha szeretnéd
dúdolok neked
míg alszol
építék palotát
királylány ül majd az
ablakában
igazi sereg
fényes kardok
mire megébredsz
nem lesz
aki legyőz*

*nem vagy
nem vagyok
jobb lett volna
továbbaludni
ki tudja az
igaz merre van
az útra nem készülök
te se csomagolj
a pakolás fárasztó dolog
s mire végeznél
már nem lesz kedved
menni sem
maradni
ne hibáztass
tébolyda*

*hogyan kérheted
hogy okos
ésszerű legyek
ha most nem értesz
én Istent faragok
Ő lesz
az
Út
az
Igazság
az
Élet*

EGO

*Tegnap nem voltam jobb,
Holnap nem leszek rosszabb.*

Én vagyok.

Önmagammal békességben

Alszom el.

Nekem nő gyermekem,

Virágom.

Verset, ha írok,

Én olvasom.

Saját kezemet fogom,

Ha imádkozni támad kedvem

Magamért.

Engem segíts meg,

Istenem!

HÍR

*Dohányszagos zakódba
bújok,
nálam hagytad.
Azt mondtad, visszajössz
hamar...
Eltelt már néhány tél,
és azóta egyszer sem
láttalak.
Érzem néha illatod,
és nyáron, a kövérzöld
fák alatt a
hangodat is hallom.*

*És üzenet érkezett,
hogy ne keresslek,
mert meghaltál.
Csak a zakódat akartam
visszaadni....
Dohányszemcsék voltak
a zsebében,
és még nem mostam ki.
Most meg azt mondják,
hogy nem beszélhetünk.
Pedig kávézhattunk volna,
még egyszer...*

*Járkálók a temetőben,
nem tudom merre
van a sírod.
...hát ezért nem vetted fel
az átkozott telefont.*

MOZGÓ ÖNTUDAT

*Merev tehetetlen
Buddha szobor
Feszület
Ezüst hold
A patak szeme...
Termőföld
Hegygerinc
Csigolya
Vagy combnyaktörés
Résnyire nyíló
Intenzívszoba-ajtó
Nyögő hang
....
Vajon miért is mondanám
hogy van tovább*

*Teremtő
Örökkévaló
Nyughatatlan
Körforgás a lét*

PATMOSZI JELENÉS

TE

*„Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak,
és nem jártak vele többé”*

János evangéliuma 6.66

*Írom a porba, homokba,
Vésem a márványba, kőbe,
Ordítom a temetőbe,
Hogy Te!
Mert Te vagy a céda, a lator,
A teremtő és eltörlő.
Téged kérlek, vagy féllek,
Téged hallak,
De nem hallgatok Rád.
Oltáros áldozatom is csak Tiéd.
Te Alfa vagy és Omega,
Kit imádnom kell,
És nem teszem.
És Te vagy a halál,
A torkon feszülő kötéll,
A szemfedő alatti bomló porsátor.
Csak Te.
Csak Te nem vagy.*

PATMOSZI JELENÉS

*Varjúkárogás az élet.
Fekete zeneszó.
Jézus herceg kegyelme
halvány.
Elmúlt minden.*

*Tengerpart.
Olajfolton sellőtetem.
A vak jövőbelátók
megírtak mindent.
Nostradamus Jánossal
sétál,
a beteljesedett jelenésekről
beszélnek.
A Teremtő a teremtés
koronáját vigasztalja,
vegyszeres bort isznak.*

*Felgyúl a maradék
megírott szó.
Nem lapozzák az
Élet könyvét.*

*Száznegyvennégyezer
temetés.*

KOPONYÁVAL

*Nem akarok átöltözni
Se le
Se fel
Nem vágyom lenni
Vagy nem lenni
Nem kérdés
A nagy dolgok megoldása
Nem tartozik rám
Amit kaptam
Szó nélkül viszem
Mind enyém
Az összes emlék
Velem hal meg
Ha beszélek
Ha nem
De fohászom
Még lehet
Az Egy Isten
M megbocsájt
A kárpit kettéhasadt
Legyőzték
A halált*

VILÁGÉHSÉG

*az anyaméhben mozduló
éhes.
villámcsapás a
háztetőn.
hiába sikít az árva, hogy
Allah, Buddha, Éli,
Jahve, Isten...*

*csak három hal,
meg öt kenyér.*

MODERN

*Úgy összehent a házad,
Beleférsz még,
Istenem?
Vagy Téged is
Kiszorít a sok
Ruha?
Hogy bírod a parfümök
Illatát, Uram?
Nem tudom, hogy laksz-e
Még házádban,
De én nem ott kereslek.
Nem zörgetek az ajtódon,
Hogy megnyitassék.
Felhívlak,
Küldök ímélt Neked,
Mindenható,
Mindig-onlájñ
Isten.*

LÉLEKVÁNDOROLVA

*Törzsem fatörzs,
szemem helyén rügy
nem fakad,
fogam között agyagos
a sár,
nem ráng bennem
az ideg.*

*Hajam árvalányhaj,
mellemből tej helyett
folyó ered,
és méreg benne
a víz.*

*Kezem-lábam kopár ág
a fán,
az Isten ajtaján zörgetek,
férgetekké váltam,
koporsómban térdelek.*

NYOMOR

*A világ fagyott
Látom az Istent is
...hogy vacog*

*Lehelettel melegítik
Törött szárnyú angyalok*

KÖRMONDAT

*Csak körmondat,
Végenincs-ima.
Egyedül a gondolat
Nem rest Téged
Kérni, Uram.
Mert szorít a szájkosár,
Fejekben a mondat
Körbejár, mert Te tudod,
Hogy mi vár...
Rák, vagy törés, vagy ágytál...
A párnán is ott fekszik a
Körmondat:*

Isten

Isten Isten

Isten

De szólni nincs erő, nincs.

*Szájkosár és a mondat
Újrajár:*

Isten

Isten Isten

Isten

KÁTÉ

*Jégcsap ég –
fagyott a gondolat,
az éjjeli fény
a földre zuhan.
Örök bölcső ringatja
tökéletessé a tökéletlent,
ponttá egészülnek a kérdőjelek.
Egymást öleli a Teremtő,
s a teremtmény.*

ISTENTELENÜL

*Ott volt a bábeli toronyban,
A magát magasztaló
Vámszedő hitében,
A megkövezett
Szajha szerelmén,
A meg nem térő latorkereszten...
Ott volt.
Mindenütt ott volt
Az Isten.*

*És ott van az
Öngyilkos kézben,
Az áruló szájban
A hazug szerelemben,
A rákos tüdőben,
Májban,
Agyban,
Vérben,
Szemben.
Ott van.
Ott van,
Hogy nincs ott
Az Isten.*

esik

*ólomsúlyos eső zuhog
hogy szakad szét belé
a gát*

ne sírj Istenem tovább

HETEDIK NAP

*Ha szorosan az
asztallába mögé bújok,
majd Hozzád simulok,
Istenem,
Vagy a lábtörlő alá,
még nem tudom.
Csak azt, hogy
átlátsz minden
apró kulcslyukon.
Látod az epében,
vesében a követ,
a meszet az érfalon,
látod, ahogyan nő
a rák az agyban,
vagy asszonyméhben
a gyermek.
Hát nincs miért
Előled bújni,
csak Veled.
De, ha elfáradnál a
nagy munkában,
majd karomban ringatlak,
pihenj meg Istenem.*

HÚSVÉT

*Templomba vágyom,
De a súly,
Mit tíz éve már
Lábamon hordok,
Nem enged Hozzád,
Uram.
Csak fél kezemet
Nyújthatom feléd,
Sorvadt jobbom nem
Moccan...
Moss hát meg,
Istenem,
Mert feltámadott!*

NAGYPÉNTÉKIG

*A Kredon patakon túl
A Gecsemáné kertben
Súlyos a pohár.
Péter, Jakab és János
Is alszik.
Nem imádkoznak.
Abbá!
Jaj, vedd el, Atyám!*

*Júdás csókol,
Papok elé gurul a
Csók ára.
Kötélért nyúl
Az áruló...
A fazekas mezeje
Lett Vérmező,
Harminc ezüst
Az Úr.*

*Péter háromszor
Tagad.
És hosszú az út.
Annástól Kajafáshoz,
Ki annak ipa.
A mirhás bor sem kell.
És ül Pilátus
Gabbatába,
Bűnt nem talál.
A Bárány hallgatag.*

*Záporoz a kérdés,
Válasz mégis egy:
„Te monád”.*

*És szabad lett Barabbás...
Csúfondáros bíbor,
Töviskorona.
Egyre kiáltják:
Imé, az Isten
Fia!*

*És göröngyös az út,
Szenvedések útja,
Küréneából jön Simon,
Viszi a keresztfát,
Via Dolorosa.
Koponya-hely,
Golgota,
Ott a három kereszten
Feszül,
Latrok közé számláztatva
Kiállt: „Elói!”
Reng a föld,
Reped a szikla,
Kettéhasad
A kárpit is.
Szentek lelkei
Indulnak útra
Őt megvallani.
Illésre vár a nép,
De a sötétség mindent
Ellepett.*

*Érintetlen gyolcs,
Érintetlen a sír.
Arimátheai József
Elkéri a testet.
Nikodémus hoz kenetet,
Mirha és aloé nedveit.
És ott fekszik Jézus teste,
És bezárul a sziklasír.*

szobor

*súlyos hétköznapiok
lassan görbül
a hát
a gyermek felnő
az asszony
összemegy
ránc fakad
a könny
nyomán
az Isten is
hallgatag szobor
minden meg van
írva
de olvasni már
nincs tovább
erő*

TALENTUM

*A koporsó nem tör,
Egyenes a gerinc.
Uram!
A szeretet...
Azt hiszem,
Gond van.
Bár nem tudom,
Hiszen Te Vagy.
Láttam a hitet,
Nagybeteg,
A remény
Lázban ég.
És szeretet
Nem maradt.
Láttam,
De Uram,
Ott volt
A kötél.
És láttam,
Hogy lógott.
Lógott minden
Egyes ablakon,
Lógott a templomok
Tornyain,
Az iskolafalon.*

*Mondhatod:
Balga fecsegés...
Lásd meg Uram,
Valami történt.*

*Itt sötét van kicsit,
De nem tör,
Egyenes a gerinc.
Jól belénevelődött
Minden,
A velőmbé,
Uram.
Imádkoznak
Az apostolok.
Itt kólaízárról,
Csipsz márkáról
Fecsegnek,
Hahotáznak,
Uram!
Elmebaj...
És
Uram!
A templomok
Ugyanúgy leégnek.
Én itt a szemfedő alatt,
Hidd el,
Mindent látok!
A koporsó nem tör.
A gerinc egyenes.*

MAMA

MAMA

Haja hószaín
Arcán redő-millió
Láttam Benne
Érett az élet
– Őt is megette a Halál

MAMA 2

(JÓZSEF ATTILA HALÁLÁNAK ÉVFORDULÓJÁRA)

*Kései siratót
mormolok
sírod felett.
Káromkodom,
ordítózik,
de a kereszt hideg,
merev.
Én is várom:
„... Mama, szólj rám!... „
Én sem kapok többet,
mint a Költő.
Nem beszélsz.,
– csak a temető
susog.*

MAMA 3

*Már évek óta nem vagy,
Most hó takarja sírodat.
A mindenszentek krizantémja
Hervadt és fagyos.
Hiába gyújtom a gyertyát,
Fúj a szél...
Többé már ráncos kezed
Nem simogat.*

MAMA 4

*És gyógyítottad felhorzolt
Gyermektérdemet,
Most nemlétedet
Gyógyítanám,
De tudom, már késő,
Nem lehet.
Ráncaid lassan
Arcomra maródnak.
Látom, a tükörből
Te nézel vissza rám.*

MAMA 5

*Már rég nem láttalak
Az élet láncából
Feloldozott vagy
Mégis érzem
Gyakran mellettem ülsz
Éjjel lerúgott takarómat
Igazgatod*

MAMA 6

*Nem volt ápolt a keze,
Csak a munkától mindig fáradt,
Eres.*

*Nem volt selymes a haja,
Csak korán
Deres.*

*Az arcán sem volt semmi pír,
Sápadt, egyszínű
Arc...*

*A szemében nem volt más
Csak az évek során
Összegyűlt sosemelsírt bánat.*

MAMA 7

*Te főzöl, majd
Virágot csokorba raksz,
Hogy hajnalban piacra
Vidd...*

*Látom homlokodon,
Már nem álmodozol –
Az élet minden nap tanít.*

*Este ringatsz, mesélsz,
Énekelsz nekem.
Öreg az idő,
Eltűntél csendesen.*

MAMA 8

/TÍZ ÉV/

*Nem gyűl
a szennyes
tovább.
A teregetés
elmarad.
Foszló emlék
két szemed.
Kegyetlen távolság.
Messze libben
hó hajad.*

MAMA 9

*Hosszú,
Fekete szoknyában
Járt.
Azt hiszem,
Sosem volt
Boldog.
De talán most,
Hogy haját nem én,
Hanem angyalok
Fésülik,
Talán, most
Mosolyog
Cérnavékony szája.
És lehet, az arcán
A ráncok kisimultak.*

MAMA 10

*Megyek hozzád
Virággal
Megyek hozzád
Szépen felöltözve
Mindig örülsz nekem
Megyek hozzád
Átölelek
Rengeteg a mondandóm
A dombnál már
Nehezedik a szívem*

*Megyek hozzád
Illatos virággal
Szépen felöltözve
Ölelek*

Olyan hideg a kereszt

TARTALOM

APRÓ

ŐSZ AZ Ő SZEMÉBEN	6
lehet	7
NŐNEK A SZÁRNYAIM... ..	8
ki vigyáz	9
REZGÉS	10
SZERELEM	11
MAGAM	12
VERS A GYOMAENDRŐDI TERMÉKENYSÉG-SZOBROCSKÁT NÉZVE	13
SZÜLETÉSNAPOMRA	14
OKTÓBER	16
ÉVSZAKOK	17
tudathasadás	18
OTTHON	20
NOVEMBERI VERS	21
HIDEG	22
PÁRBESZÉD	23
BÁLINT VERS	24
VÁLTOZÁS	25
TÉGED ÍRNAK UJJAIM	26
ÜRESSÉG	27
EMLÉK A DUNÁN	28
KERESLEK	29
INDULOK	30
ránc	31
alázat	32
összegzés	33
panelban	34

másvilág	35
NEMISVERS	36
HÉTKÖZNAPOK	38
ÉMLÉKFOSZLÁNY	39
APRÓ	40
SZÜLETÉSNAPODRA	41
FÉLBEMARADT KÖLTEMÉNY	42
zaj	43
TÉLIKABÁT	44
DALOCSKA	45
TAVASZ	46
BÚCSÚ TAVASSZAL	47
elkésett tavasz	48
FÉNY-HIÁNY	49
LAMPERT HÁZA	50
SZAKÍTÁS	52
TABLETTÁK	53
ÚJBOR	54
tél	55
ÚTON	56
betegség	57
EGO	60
Hír	61
MOZGÓ ÖNTUDAT	62

PATMOSZI JELENÉS

TE	66
PATMOSZI JELENÉS	67
KOPONYÁVAL	68
VILÁGÉHSÉG	69
MODERN	70

LÉLEKVÁNDOROLVA	71
NYOMOR	72
KÖRMONDAT	73
KÁTÉ	74
ISTENTELENÜL	75
esik	76
HETEDIK NAP	77
HÚSVÉT	78
NAGYPÉNTEKIG	79
szobor	82
TALENTUM	83

MAMA

MAMA	88
MAMA 2	89
MAMA 3	90
MAMA 4	91
MAMA 5	92
MAMA 6	93
MAMA 7	94
MAMA 8	95
MAMA 9	96
MAMA 10	97

Az élet, Isten és a gyász tagolja a *Fény-hiányt*. Akár a csillanás, átszikkaszt a kifejeződésen a hiányzó. Mintha éledne a fény póre, végképp egyszerű szavakban. Se rím, se szimbólum, se metafora. Hasonlat is alig- csak az elengedett ige deszkákra kifestető igézete. Az olvasónak pedig a láz, hogy legprózaibb életünkben mégsem vagyunk egyedül ihletettek.

Lőrincz P. Gabriella második kötete továbblépés az egyszerűsödés felé. Verseivel eddig az *Együtt*, a *Partium*, az *Agria*, a *Zempléni Múza* és a *Debreceni Disputa* stb. folyóiratokban találkozhattunk. 2009-ben jelent meg első kötete *Karcok* címmel az *Intermix Kiadó* gondozásában. A *Magyar Napló Kiadó* 2012-ben *Az év versei* antológia szerzői között szerepelteti.

Zselicky Zoltán

ISBN 978-963-9814-53-0

9 789639 814530 >